

ת"פ 25868/05/16 - מדינת ישראל נגד ראמי אברהמים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 25868-05-16 מדינת ישראל נ' אברהמים (עציר)

בפני כבוד השופט דב פולוק

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ראמי אברהמים (עציר)

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם הואשם בתקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 380 וסעיף 382(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977 וניסיון לגניבת רכב בצוואת, עבירה לפי סעיף 413ב(א) וסעיף 25 וסעיף 29 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום ביום 29.6.14 בשעה 18:40 בבית חנינה בירושלים תקף הנאשם בצוואת חדא עם רמזי רפאתי (ע"ה 2 ד.פ.) את המתלונן מר מצליח כהן (ע"ת 2 ד.פ.).

כתב האישום מתאר שהנאשם ורמזי עלו בצומת שילת למונית בה נהג כהן. הם ביקשו מכהן להסיעם לנעלין אך כהן סירב. בסוף הנאשם ורמזי סיכמו עם כהן להסיעם לבית חנינה בירושלים תמורת 100 ₪. רמזי ישב במושב הקדמי ליד כהן ואילו הנאשם ישב במושב האחורי מאחורי כהן. לפני הנסיעה כהן בדק את תעודות הזהות של רמזי ושל הנאשם על מנת לוודא שהם אינם שב"חים. בהגיעם לבית חנינה, הנוסעים ביקשו שכהן ימשיך אל הכביש הפונה לפסגת זאב וכהן סירב. אז ביקשו שכהן יפנה ימינה ויעצור בצד. כהן פנה ימינה, המשיך כ-300 מטר ועצר את המונית. רמזי ביקש מהנאשם למסור לכהן 100 ₪ תמורת הנסיעה והנאשם העביר את הכסף לרמזי ורמזי העביר את הכסף לכהן. אז, כשכהן עסוק בקבלת התשלום, רמזי אחז את משקפי השמש של כהן והסיר אותן והתז לעיניו גז פלפל והחל להכותו באגרופים. על פי סעיפים 7 - 10 לעובדות כתב האישום "בשלב זה, הנאשם יצא מהמונית ופתח את הדלת הצמודה למושב הנהג שם ישב המתלונן (כהן ד.פ.) והחל למשוך אותו החוצה מהמונית. המתלונן היה חגור בשלב זה וכאשר רמזי הבחין בכך, הוא התיר את חגורתו והנאשם המשיך בניסיונו למשוך את המתלונן החוצה מן המונית. בהמשך לכך החל רמזי לבעוט במתלונן על מנת להשלים את הוצאתו מן המונית והתיישב במושב הנהג. אז הצליח המתלונן להתאושש, נכנס חזרה למונית ולקח את מפתחות המונית אשר היו עד לשלב זה בסוויץ' של המונית. לאחר מכן, החל המתלונן לצעוק ולהשתולל ואז נמלטו הנאשם ורמזי מהמקום. כתוצאה ממעשיהם של הנאשם ורמזי, נגרמו למתלונן חבלות

בלחי שמאל, באף ובלחי ימין וכמו כן אדמומיות ומכאוב בעיניו. במעשיו המתוארים לעיל, ניסה הנאשם, בצוותא חדא עם רמזי, לגנוב רכב.

ראיתי לנכון לצטט במדויק את סעיפים 7 - 10 לעובדות כתב האישום, הואיל ובמהלך הדיון ובסיכומים, בית המשפט התבקש לייחס לנאשם עובדות נוספות על פי עדותו של כהן, כגון שהנאשם הצמיד את כהן למושב על מנת לסייע לרמזי להתזז גז פלפל לתוך עיניו של כהן וכן שהנאשם נשא עליו סכין קטנה אם כי לא השתמש בה. אין חולק שהמאשימה לא ביקשה ולא קיבלה רשות לתיקון כתב האישום. בניגוד לטענת המאשימה בסיכומיה, אין מדובר במקרה הרגיל הנכנס לגדר סעיף 184 לחסד"פ. לא בעבירה חדשה ונוספת "שנתגלתה" במהלך הדיון עסקינן אלא בעדות המתלונן המוסיפה מעשים לנאשם במסגרת העבירות המיוחסות לו, מעשים שהמתלונן לא התייחס אליהם בעת גביית הודעתו במשטרה. אם מדובר בפרטיים מהותיים, או אז יכולות להתעורר שאלות של מהימנות לכאן או לכאן או אף פגיעה בזכות העיון של הנאשם. אקדים ואומר שבהמשך הכרעת הדין אתייחס לדברים אלה במסגרת מהימנות העד. יחד עם זאת ולמען הסר ספק, המעשים המיוחסים לנאשם הם המעשים המפורטים בעובדות כתב האישום.

לאחר שמיעת הראיות, עולה שחלק מעובדות כתב האישום אינן שנויות במחלוקת. אין חולק שהנאשם עלה עם רמזי למונית, שהנאשם ורמזי ביקשו להסיעם לנעלין ולאחר שכהן סירב סוכם להסיעם לבית חנינה תמורת 100 ₪. אין חולק שכהן בדק את תעודות הזהות של רמזי ושל הנאשם וכן שהנאשם ישב במושב אחורי בצד הנהג ורמזי ליד הנהג. אין חולק שכהן תדלק את המונית בכביש 443 בתחנת הדלק מול בית חורון ושרמזי שוחח עם המתדלק. מהעדויות עולה שרמזי, להבדיל מהנאשם, הוא אשר כיוון את כהן עד שעצר את המונית בצד הדרך. גם אין חולק שרמזי ביקש מהנאשם להעביר אליו 100 ₪ לשלם לכהן והנאשם העביר את הכסף לידי רמזי אשר העביר את הכסף לידי כהן. רמזי שהורשע בפני מותב אחר על אירועי כתב האישום, העיד כעד הגנה לטובת הנאשם. הוא אמר שהחל ויכוח בינו לבין כהן לאחר שכהן דרש להוסיף עוד 50 ₪ למחיר שסוכם ושהוא תקף את כהן. הוא הכחיש שהיה כל ניסיון לגנוב את המונית.

טענת ההגנה של הנאשם, בקליפת האגוז, פשוטה היא. לדבריו, הוא ישב בתמימות במושב האחורי של המונית. התפתח ויכוח בין רמזי לבין כהן והם החלו לתקוף זה את זה. הנאשם טוען שהוא לא רצה כל חלק בעניין ולאחר שהצליח לצאת מהמונית מהדלת האחורית מצד ימין, הוא ברח מהמקום. הנאשם מכחיש שתקף את כהן. אדרבא, הוא טוען שלא היה כל מגע בינו לבין כהן. הוא גם מכחיש כל כוונה לגנוב את המונית בסיועו של רמזי.

צודקת ב"כ הנאשם, שחלק מהעדים העידו על דברים שקשורים אך ורק לרמזי, כגון דרך מעצרו. למותר לציין שבית המשפט יתייחס בהכרעת הדין רק לעדויות הרלבנטיות לצורך הכרעת דינו של הנאשם.

פקד הישאם פלאח, ע"ת 1, ערך שני מזכרים ת/1 ות/2 בקשר לניסיונות לאתר את הנאשם ולהביאו לחקירה במשטרה. בחקירה נגדית ב"כ הנאשם שאלה את העד לעניין פעולות החקירה. לדברי העד, אין לקבוע חד משמעית שאי קיום עימות בין הנאשם לבין נהג המונית כהן דבר בלתי סביר, כשהדבר תלוי בנסיבות שונות ויש לפנות לקצין החקירות שהחליט שלא לקיים את העימות ולשמוע את שיקוליו. הוא הסכים שאם תיעוד של המקרה במצלמה, והדבר אפשרי, יש לתפוס את המצלמה. לעומת זאת הוא לא הסכים שיש חובה לתפוס את הקלטת השיחה למוקד 100 אלא אם עניין מיוחד כגון מחלוקת לגבי האדם שהתקשר למוקד. לעניין בדיקה של שאריות גז מדמיע בבגד או בשיער השיב שהוא אף פעם לא ערך בדיקה מהסוג הזה. העד הסכים כי חובה לתעד את חקירתו של הנאשם בהתחשב בעבירות שיוחסו לו

כולל תשאול וככל שהדבר ניתן גם הובלה והצבעה עם המתלונן. פקד פלאח לא זכר ביצוע פעולות נוספות לאיתור הנאשם מעבר לרשום בת/1 ובת/2. הוא אינו יודע אם הנאשם הוכרז כדרוש חקירה.

מר מצליח כהן, ע"ת 2, הוא נהג המונית שהסיע את הנאשם ואת רמזי. לדבריו הוא בן 63 ונוהג מונית מזה 40 שנה. כפי שציינתי לעיל, בתיאורו של האירוע העד ייחס מעשים לנאשם שאינם מפורטים בכתב האישום. לדברי העד הוא נהג במוניתו ועצר בצומת שילת בציות לרמזור אדום. רמזי והנאשם פנו אליו וביקש שיסיעם לבלעין או לנעלין. העד אמר להם שהוא נוסע לכיוון ירושלים ואז הם ביקשו להסיעם לצומת פסגת זאב - בית חנינה. הם הסבירו שהם צמים בגלל רמדאן ורוצים להגיע הביתה ומהצומת ייסעו במונית אחרת. סוכם בין הצדדים על תשלום של 100 ₪ תמורת הנסיעה. העד ביקש לבדוק את תעודות זהות של רמזי ושל הנאשם על מנת לוודא שיש להם אישורי עבודה. השניים הציגו לו תעודות זהות כחולות. רמזי ישב במושב הקדמי ליד העד ואילו הנאשם ישב מאחורי העד במושב האחורי במונית. בדרך העד עצר לתדלק בתחנת הדלק בכביש 443 ורמזי שוחח עם המתדלק בערבית. בהגיעם לצומת, רמזי ביקש שהעד יפנה ימינה ויוריד אותם קצת בפנים. הנאשם ישב בשקט במושב האחורי ושיחק בטלפון הנייד. העד אמר שהוא לא מתכוון לפנות ימינה ולנסוע פנימה. רמזי ביקש שיפנה ימינה רק 200 - 300 מטר ויעצור כי הם עומדים במקום סואן. העד פנה ימינה ונסע 200 - 300 מטר ועצר. רמזי ביקש מהנאשם לתת לו 100 ₪ כדי שיוכל לשלם עבור הנסיעה והנאשם העביר שטר של 100 ₪ לידי רמזי ורמזי העביר את הכסף לעד. העד שם את השטר בצד ופתאום רמזי הוריד לעד את משקפי השמש והנאשם תפס את העד מאחורה ומנע ממנו לזוז. רמזי התיז גז פלפל בעיניו של העד. העד הרגיש צריבה ולא יכול היה לראות דבר. הנאשם ניסה לצאת מהדלת האחורית מצד שמאל של המונית אך לא הצליח בגלל מנגנון נעילת ילדים. הנאשם הצליח לרדת מהמונית מהדלת האחורית האחרת ו"בא ופתח את הדלת שלי בזמן שזה לידי (רמזי) היה תוקף אותי ונותן לי בוקסים. הנאשם תפס אותי ומשך אותי מהכתף והידיים ותקף אותי גם בבוקסים ומשך אותי החוצה. בזמן שנאבקתי עם הנאשם והוא הוציא אותי שלושת רבעי החוצה והתחלתי להתעסק אתו ולהתגונן. ראיתי שהבחור לידי קופץ לצד ההגה והבנתי מיד שהם רוצים לגנוב את הרכב. השתחררתי מהאחיזה של הנאשם משך ותקף אותי, הצלחתי להיכנס ברבע שנשאר לי הצלחתי להושיט את היד ולהוציא את המפתח מהסוויץ'. לקחתי את המפתח והבחור שישב לידי לא הרגיש שאני הוצאתי את המפתח וניסה להתניע את האוטו וכמובן שלא הצליח. התחלתי לצעוק ולהשתולל, זה מפחיד בכל זאת, והם ראו שאין להם סיכוי אז הם ברחו ואני לא רואה כלום כי אני בקושי רואה 20%, 80% אני עיוור" (ע' 25 לפרוטוקול שורות 5 - 13). כהן שטף את עיניו במים שהיו לו במונית וסבל מכאבים בצלעות מהמכות. עוברי אורח החלו להגיע למקום ולעזור לו. הוא נכנס בחזרה למונית והתקשר למשטרה. אז הוא מגלה את תעודת הזהות של רמזי על רצפת המונית. הוא התבקש על ידי המשטרה לנסוע ליציאה מהעיר (ירושלים ד.פ.) ושם תחכה לו ניידת. העד נסע למקום והבחין בניידת אך מתברר שזאת ניידת תנועה ולא הניידת שנשלחה אליו. השוטרת פנתה אליו בשל צורת נהיגתו והוא סיפר לה על הניסיון לגנוב את המונית שלו וכן על גז הפלפל ומסר לה את תעודת הזהות שמצא במונית. הואיל והעד פחד לנסוע לנקודת המשטרה בנווה יעקב השוטרת ליוותה אותו בניידת עד לתחנה. העד גם הזכיר שראה אולר ביד הנאשם כשעלה למונית אך הנאשם לא השתמש בסכין במהלך האירוע.

בחקירה הנגדית הסכים העד שרמזי היה הדמות הדומיננטית באירוע, לפני התקיפה הנאשם ישב בשקט ובנינוחות במושב האחורי ושיחק בטלפון הנייד שלו והוא זה שהעביר, באמצעות רמזי, את הכסף לתשלום עבור הנסיעה. כהן הכחיש שהיה יוכוח בינו לבין רמזי על מחיר הנסיעה. הוא העריך את חלקו של רמזי באירוע ב"שמונים אחוז" (ע' 27 לפרוטוקול שורה 21). העד לא הכחיש שהוא היכה את הנאשם, לדבריו כדי להשתחרר ממנו ולמנוע את גניבת המונית. העד חזר והדגיש שלטענתו הנאשם ירד מיד מהרכב ומשך ותקף אותו כדי לעזור לרמזי לגנוב את הרכב. עולה שהעד לא הזכיר במשטרה

שהנאשם הצמיד אותו למושב כשרמזי התיז עליו גז פלפל. העד השיב "אני לא זוכר מה אמרתי כי זה לא היה ספציפי מדובר על הנאשם שישב מאחור" (ע' 28 לפרוטוקול שורה 28). העד שב והדגיש שרמזי הוא זה שהתחיל לתוקפו כשהנאשם עד לאותו רגע ישב בשקט במושב האחורי החל לעזור לרמזי. לדברי העד, נעילת הילדים שמנעה פתיחת הדלת הייתה רק במושב האחורי בצד של הנהג ולא היה מנגנון נעילת ילדים לדלת האחורית בצד השני. כהן הסביר שמנגנון נעילת ילדים לא מתבטל בהדממת המנוע והוצאת המפתח מהסוויץ'. העד אישר שלא הזכיר במשטרה שהנאשם החזיק באולר. הוא "חושב" שמה שראה בידי הנאשם היה אולר אך הדגיש שבכל מקרה הנאשם לא השתמש באולר נגדו בעת האירוע. העד לא זכר שבמהלך העימות עם רמזי אמר לו שיתבע אותו ויקבל הרבה כסף. העד דחה את טענת הסנגורית שהוא מנסה לסבך את הנאשם כדי להעצים את האירוע לצורך תביעה אזרחית. כהן אישר, שלמרות שכתוב בהודעתו השנייה שרמזי והנאשם שוחחו עם המתדלק, רק רמזי שוחח עמו. בהודעתו הראשונה הוא אמר שרמזי שוחח עם המתדלק מבלי להזכיר את הנאשם. העד ניסה להסביר את הסתירה בכך ש"90% אפילו 95% של השיחה היה בין המתדלק לזה שישב לידי" והוסיף שלא הייתה שיחה בין הנאשם לבין המתדלק "רק שלום שלום. בטח שהם הכירו" (ע' 31 לפרוטוקול שורות 25 - 27). הסנגורית טענה בפני כהן שיש סתירות בעדותו לגבי השיחה עם המתדלק וביקשה את התייחסותו. העד השיב שהוא אומר את האמת ושהוא לא שינה גרסה. הודעתו של המתדלק (נ/1) הוגשה בהסכמה תוך ויתור על עליו כעד תביעה. המתדלק בהודעתו אמר שהוא מכיר את רמזי ושוחח עמו כ-30 שניות בעת שבא לקחת כסף מנהג המוני. המתדלק מאשר שהיה אדם נוסף שישב במושב האחורי אך "לא הסתכלתי עליו כי לא עניין אותי" וגם אמר שהוא לא מכיר את הבחור שישב מאחור (נ/1 שורות 33 - 36).

כהן אישר שרמזי הוא אשר ניהל את המו"מ עמו ולכן לנסוע, להבדיל מהנאשם. יחד עם זאת, בצומת שילת שניהם ניגשו אליו וביקשו ממנו להסיעם. רמזי הוא אשר ביקש שיפנה ימינה בצומת אך שניהם, רמזי והנאשם, ביקשו ממנו לעצור אחרי 300 מטר. העד הסביר שהוא אמר לשוטרת שאינו זקוק לטיפול רפואי כי על אף שעניינו היו נפוחות הן "לא שרפו כמו בהתחלה והיו חבלות יבשות" (ע' 35 לפרוטוקול שורות 23 - 24). לעניין כך שכהן לא הזכיר שהנאשם תפס אותו מהכתף בעת שרמזי התיז עליו גז הסביר במשטרה "לא שאלו אותי ספציפית לגבי הנאשם. שאלו אותי לגבי רמזי. עכשיו כשעולה השאלה לגבי הנאשם אני מפרט את התפקיד שלו" (ע' 36 לפרוטוקול שורות 11 - 12). לטענת הסנגורית שזה "מקומם" שהעד בדיוק נזכר היום שהנאשם הצמיד אותו למושב על אף שהתבקש בהודעתו להתייחס לחלקו של כל אחד השיב "את רוצה להגיד שהוא היה נוסע תמים שנסע? אז מי הוציא אותי ומי משך אותי ומי נתן לי אגרופים? לפי דעתי הבן אדם הזה צריך לשבת ולא פחות מהשני. את יודעת שאני מפחד לקחת נוסעים משעה 6 בערב את לא יודעת איזה סיטנים יש לי מהמקרה הזה" (שם שורות 16 - 18). העד לא יכול לומר שהחבלות מהנאשם להבדיל מרמזי. הוא מאשר שהוא "הגן על עצמו" ו"מתעסק עם הנאשם שתוקף אותי" כי אחרי שהצליח להוציא את המפתח מהסוויץ' הוא יודע שרמזי לא יכול לגנוב את הרכב. לדבריו, גם הנאשם לא הבין שהעד מחזיק במפתח וממשיך בדחיפות ו"בוקסים" לנסות להרחיקו מהמונית (ע' 37 לפרוטוקול שורות 5 - 12). כהן אמר שהוא התגונן בכך שניסה לשמור על הפנים ועל הגוף והכחיש שתקף את הנאשם "ראית איך נראה הנאשם? אני לא יכול בכלל לתקוף אותו" (שם שורה 20). לדבריו, אנשים התחילו להתאסף במקום, רמזי יצא מהרכב והנאשם ורמזי ברחו לתוך הכפר. העד נשאל מדוע לא ציין במשטרה שהנאשם המשיך לתוקפו ולהרחיקו מהרכב וחזר ואמר "שלא שאלו השאלות הספציפיות האלה" (ע' 38 לפרוטוקול שורה 4). העד חזר ואישר שהוא לא יכול לומר אם סימני החבלות בשל מעשיו של רמזי או מעשיו של הנאשם. לטענתו ירד ממנו קצת דם אך לגבי כתמי הדם שהיו על בגדיו "אינני יודע מי הוסיף לדם שלי" (ע' 39 לפרוטוקול שורה 11).

ע"ת 3, רס"ר טל גתהון נשאל בחקירה הנגדית לגבי גז מדמיע, השיב שזה גורם לכאבים בפנים, קצת נזלת ועיניים אדומות. לדבריו, גז מדמיע משאיר צבע צהוב. לדבריו, בעת מעצרו של רמזי הוא החל בריצה מהירה ולא צלע (ע' 49

לפרוטוקול שורות 30 - 33). בחקירה החוזרת אמר שהוא השתמש בגז מדמיע במהלך שירותו במשטרה 3 או 4 פעמים. לדבריו, לא בכל פעם הגז משאיר צבע וש במקרה שהוא זוכר שהשאיר צבע מדובר בגז פלפל.

ע"ת 4, רס"ר שי אליהו, היה מעורב במעצרו של רמזי. מהמקום שעמד הוא לא היה מסוגל להבחין אם רמזי ניסה לברוח בעת המעצר. לשאלות הסגורות הוא הסביר שיש הבדל בין גז מדמיע וגז פלפל. לדבריו, לא ניתן לעמוד בפני גז פלפל אך אפשר לעמוד בפני גז מדמיע. גז פלפל משאיר צבע אדום כתום וגז מדמיע, למיטב ידיעתו, אינו משאיר צבע.

רס"ר אושרית עזרא, ע"ת 5, משרתת באגף התנועה בירושלים ובמסגרת תפקידה טיפלה באירוע תקלה ברמזורים בכניסה לעיר. היא הבחינה במונית שפנתה בפניית פרסה תוך חציית קו לבן וניגשה לרכב לרישום דו"ח. נהג המונית (כהן ד.פ.) היה נסער ושאל אם היא נשלחה עם ניידת בקשר לעניינו. הנהג תיאר שהסיע שני בני מיעוטים במונית ובאזור בית חנינה ניסו לשדוד ממנו את המונית. הוא מסר לשוטרת תעודת זהות שלטענתו היא של אחד הנוסעים שניסו לשדוד את המונית ולבקשת השוטרת אישר שהתמונה בתעודת הזהות אכן של אחד המעורבים. הוא פחד לנסוע לתחנת שפט למסירת עדות והשוטרת ליוותה אותו עד לתחנה כשהוא נוהג במונית אחרי הניידת. תעודת הזהות היא של רמזי. העדה העידה שענינו של נהג המונית "היו אדומות וזלגו לו המון דמעות והיה לו סימנים אדומים באזור העיניים" (ע' 55 לפרוטוקול שורות 6 - 7). השוטרת הציעה לנהג המונית בקבוק מים לשטוף את פניו. הנהג לא היה מעוניין בהזמנת אמבולנס. בחקירה הנגדית העדה אמרה שנהג המונית אמר שהוא התנגד לניסיון לשדוד את המונית ושהשתמשו נגדו בגז מבלי לציין שמדובר בגז פלפל. למרות זאת עולה שהשוטרת ציינה בכתב גז פלפל וגם ציינה שהיא לא הריחה ריח של גז פלפל ולא היה צבע כתום של גז פלפל. העדה לא יודעת אם גז מדמיע משאיר צבע. נהג המונית אמר שהוא נאבק עם הנוסעים שניסו לשדוד את המונית אך השוטרת לא נכנסה עמו לפרטים.

ע"ת 6, פקד אופיר בן עמי, היה קצין יחידה אחראי של תחנת שפט כולל בית חנינה. הוגש דו"ח הפעולה של העד בהסכמה (ת/5). בפרטי האירוע, העד ציין שנהג המונית טען שאחד החשודים ריסס בפניו גז מדמיע וששני הנוסעים החלו להכותו באגרופים. הנהג התנגד, כיבה את המנוע והוציא את המפתח מהסוויץ'. הנהג החל לצעוק, נתן אגרוף לאחד החשודים, החשודים נבהלו מהתנגדותו וברחו מהמקום. אחד החשודים (רמזי ר.פ.) השאיר תעודת זהות בתוך המונית.

בחקירה הנגדית, העד אמר "אני זוכר שאמר (נהג המונית ד.פ.) שאחד החשודים תקף אותו מאחורה באגרופים ואחד ריסס אותו" (ע' 57 לפרוטוקול שורה 28). העד אישר שבדו"ח הפעולה לא רשום שאחד החשודים החל להכות אותו מאחור. העד המשיך ש"לא כל כך עברתי על דו"ח הפעולה וסמכתי על הזיכרון שלי, לדעתי הזיכרון אינו מוטעה" (ע' 58 לפרוטוקול שורה 1). העד הדגיש שהוא שמע את הדברים מנהג המונית ולא באמצעות אחרים. העד טען "שפרטי המקרה" הוא דו"ח 100. הוא גם אמר ש"ממש לא נכון" שבכל תיק מצרפים את הקלטת השיחה ל-100 בתיק החקירה (שם שורה 32).

רס"מ אסעד סרחאן, ע"ת 7, העיד שהוא חקר את רמזי וערך עימות בין רמזי לבין נהג המונית. בהסכמה הוגשו מזכרים ת/6 - ת/10. ת/6 מתייחס לשיחת טלפון לנאשם מיום 28.7.14 בה סוכם שהנאשם יגיע למחרת לתחנת המשטרה לצורך חקירה. ת/7 מיום 29.7.14 מציין שהנאשם אמר שהוא לא יכול להגיע לחקירה הואיל והוא עובד בגריל 443 ולא משחררים אותו מעבודה. ת/8 הוא מזכר בעניין ממצאי זיהוי פלילי. ת/9 הוא העתק של ת/6 וכנראה הוגש בטעות. ת/10 הוא מזכר מיום 29.7.14 על פיו העד התקשר לנאשם מספר פעמים בשעה 22:30 אך הנאשם לא ענה.

בחקירה הנגדית אישר העד שבדרך כלל עימותים מתועדים ומוקלטים. הוא אמר שחקירתו של רמזי מתועדת חזותית וקולית. העד אינו זוכר אם בעקבות שיחות הטלפון ואי התייצבות הנאשם לחקירה, הנאשם הוכרז כדרוש חקירה. הוא אישר שטענת רמזי בעימות הייתה שנהג המונית דרש ממנו לשלם 150 ₪ במקום ה-100 ₪ שסוכם ביניהם. לדברי רמזי נהג המונית דחפו והוא (רמזי ר.פ.) נתן לנהג סטירה על כתף שמאל, הוא והנאשם ירדו מהרכב, הנהג החל לצעוק, אנשים הגיעו והם ברחו. העד גם אישר שבסוף העימות בינו לבין רמזי, נהג המונית אמר לרמזי "אני עוד אתבע אותך אזרחית וזה לא נגמר פה אני אוציא ממך כל מה שעשיתם לי וזה יהיה אחרי שהוא יישב בכלא" (ע' 63 לפרוטוקול שורות 5 - 6). העד גם אישר בעימות שרמזי אמר לנהג המונית שהוא משקר ושדבריו אינם נכונים. העד אמר שלכל דבר שנאמר בתשאול נרשם בגוף העדות "כי יש התייעוד החזותי" (שם שורה 25). מה שכתוב כתשאול "זה תמצית הדברים העיקריים" (שם שורה 27). העד אמר שהוא חקר את רמזי בערבית ורשם את הדברים בעברית. העד אישר את דברי רמזי בהודעתו שהנאשם לא הרביץ לנהג המונית ויכול להיות שאנשים שהגיעו למקום הרביצו לנהג המונית. רמזי תיאר שהרגיש שנהג המונית היה מפוחד. ב"כ הנאשם הקריאה חלקים נוספים של גרסת רמזי לאירוע והעד אישר שאכן הדברים נאמרו על ידי רמזי. רמזי הוזמן להעיד כעד הגנה ואתיחס בהמשך לגרסתו. בשלב זה אקדים ואומר שלא רק שלא היה בגרסתו לשכנעני בחפות הנאשם אלא ההיפך הוא הנכון. יש בגרסתו לתמוך בגרסת נהג המונית מחד גיסא ומאידך גיסא, לשלול את גרסת הנאשם.

ע"ת 8, רס"ר איגור לובשבקי שערך דו"ח פעולה (ת/11) ודו"ח מעצר (ת/12) בקשר למעצרו של רמזי.

רס"ר רידאן גנאם, ע"ת 9, ערך מזכר בעניין מעצרו של רמזי.

שני העדים ציינו שהתבקשו לבצע את המעצר על פי הנחייה ושלא התבקשו לבצע פעולות נוספות בעניין הנאשם.

ע"ת 10, רס"ר נדב קוממי שערך מזכר ת/15 ומזכר ת/16. מזכר ת/16 מתייחס לעניין מעצר של רמזי. מזכר ת/15 מתייחס להוצאת צו מעצר נגד הנאשם לאחר שהנאשם לא התייצב לחקירה במשטרה. העד לא זוכר שהוא קרא את עדותו של נהג המונית לפני עריכת המזכר אך על פי האמור במזכר "אז קראתי עדות" (ע' 71 לפרוטוקול שורה 26). לעניין הניסיונות לאתר את הנאשם ולהביאו לחקירה, למיטב ידיעתו מדובר בפניות טלפוניות (שם שורה 29).

רס"ב רן ישראלי, ע"ת 11, ערך דו"ח פעולה ת/17 וכן מזכר ת/18 (ע' 72). דו"ח הפעולה (ת/17) מתייחס לסיוור שנערך עם העד, השוטר מוטי משעלי ונהג המונית כהן לצורך איתור ממצאים נוספים במסלול בו נסע כהן עם רמזי ועם הנאשם. על פי הכתוב בדו"ח, מול המקום שם נעשה ניסיון לשדוד את הרכב, יש קופת חולים כללית. בהתחשב בכיוון המצלמה יש ספק שהמצלמה מכסה את שטח האירוע. גם נמצא בית שלכאורה מותקנת עליו מצלמה בכיוון האירוע. בצומת מודיעין (שילת), המקום בו כהן אסף את הנאשם ואת רמזי, גם אותרה מצלמה. השוטרים וכהן הגיעו לתחנת הדלק. על פי הדו"ח, רואים בסרט המצלמה, שהמונית הגיעה לתחנה בשעה 18:20 וכן רואים את המתדלק משוחח עם נוסע היושב במונית.

מזכר ת/18 שיחה טלפון של העד עם השוטרת אושרית עזרא. העד הזמין את אושרית למסור עדות הבהרה לפי בקשת קצין חקירות. אושרית השיבה שבגלל נסיבות אישיות היא יכולה להגיע למסירת עדותה רק בעוד מספר ימים. העד שאל

אם כהן טען בפניה שנעשה שימוש נגדו בגז מדמיע או אם היא הריחה גז. היא השיבה לעד שכהן אמר שהעיניים שורפות לו מאוד והיא הבחינה שעניו אדומות בצורה יוצאת דופן. כהן לא הזכיר אולר או סכין. השוטר גם ציינה, בתגובה לשאלות העד, שהיא התקשרה למוקד כדי לפתוח אירוע ונמסר לה שכפר נפתח אירוע, דבר המתיישב עם דברי כהן שהוא התקשר למוקד 100. היא גם ציינה שכהן אמר שהוא פוחד לנסוע לתחנת שפט למסור עדות הואיל ויאלץ לעבור סמוך למקום האירוע והיא ליוותה אותו לתחנה.

בחקירה הנגדית העד הסכים שבעבירה לניסיון שוד החקירה מתעודת ואם לא "על פי רוב" רושמים זיכרון דברים המציין סיבת אי תיעוד החקירה. יחד עם זאת, לדבריו, יש מקרים שמקליטים את החקירה ומעבירים את הדיסק אך בדיעבד עולה שהייתה תקלה טכנית והחקירה לא תועדה. לענין הסיוור, העד מסר שמוטי משעלי הוא איש מעקב טכני. מטרת הסיוור לראות את הזירה ולאחר מצלמות. לטענתו, לא פעם קיימות מצלמות שלא מקליטות או לא שומרות. במועד הסיוור לא הצליחו ליצור קשר עם מישהו לצפות במצלמות בקופת חולים כללית או בבית הסמוך. התכנון היה שמוטי משעלי יחזור אחר כך לבדוק אותן. העד הסכים שאם יש צילום של זירת האירוע או המשך האירוע הדבר חיוני. לעומת זאת, אינו סובר שהיה צורך להקליט ולצלם את הסיוור עם כהן ומשעלי. הסיוור התחיל בשעה 10:20 והם הגיעו לתחנת הדלק בשעה 11:20. העד ערך דו"ח הפעולה בשעה 17:18. כהן מסר עדות נוספת למחרת. ב"כ הנאשם העלתה חשש לזיהום הודעת המתלונן הואיל ושוחחו עם העד מבלי לתעד את הדברים. העד לא זוכר אם שוחח אחר כך עם משעלי לגבי המצלמות למעט שמשעלי אמר לו שהוא בדק את מצלמת התנועה שעל העמוד בצומת מודיעין. לענין ת/18, חקירה הנוספת של כהן בעקבות אזכור הסכין בעימות וכן אם אמר לשוטר אושרית שנעשה שימוש נגדו בגז מדמיע. השיחה עם השוטר התקיימה לפני גביית הודעה הנוספת מכהן. לענין אי ביצוע עימות בין הנאשם לבין כהן, השיב העד שהוא לא ניהל את תיק החקירה ושיש מקרים שנמנעים לקיים עימות ממכלול סיבות כגון כשיש חשש לזיהום מסדר זיהוי.

רס"ר האני הינו, ע"ת 12, גבה את אמרת הנאשם (ת/19 ודיסק תיעוד ת/19א) וכן ערך מזכר מיום 1.7.14 (ת/20), מזכר נוסף מאותו יום (ת/21) ומזכר מיום 9.5.16.

מאמרתו של הנאשם עולה שהוא הפסיק לעבוד בגריל 443 בסוף מאי 2014 לפני כשנתיים ומאז הוא מגדל כבשים ליד ביתו בכפר עקב. לטענתו, תעודת זהות של נגנבה לפני כשנה. הנאשם נשאל מדוע אמר לחוקר בסוף יולי 2014 שהוא לא יכול להגיע לחקירה מפני שלא משחררים אותו מעבודה בגריל 443 אם הוא כבר לא עבד שם? הנאשם השיב "אמרתי לחוקר באותה שיחה שלא עשיתי כלום ושאני לא מתכוון להגיע לחקירה" (ת/19 שורה 50).

הנאשם, בתארו של האירוע, אמר שרמזי הוא שכנו. הם עלו על המונית בצומת שילת כשפניהם לבית חנינה. נהג המונית בדק את תעודות הזהות שלהם לפני שהם עלו למונית. הנאשם ישב במושב האחורי. סוכם על מחיר של 100 ₪ או 150 ₪ מראש. בהגיעם לבית חנינה רמזי הכווין את הנהג עד שהנהג אמר שהסתובבו מספיק והנהג דרש עוד 50 ₪. החל ויכוח בין רמזי לנהג כולל מכות בידיים, סטירות ולדברי הנאשם שניסה לפתוח את הדלת האחורית לידו בצד הנהג אך מצאה נעולה. הנהג דומם את המנוע ונפתחה הנעילה. הנאשם מיד פתח את הדלת, ירד מהמונית וברח מהמקום והמשיך ברגל עד כפר עקב. בהודעתו הנאשם הכחיש שניסה לסחוב את הנהג מחוץ למונית, אפילו לא ניסה להפריד ביניהם. הוא לא ראה שרמזי עשה שימוש בגז מדמיע.

מזכר ת/20 מתייחס לבדיקת ט.א. באמצעות אפיס בניסיון לאתר את הנוסע השני שתקף את נהג המונית, בנוסף לתוקף שאיבד את תעודת הזהות במונית. גם יש ציון לבדיקת DNA של כתמי הדם על חולצתו של נהג המונית שנדגם ה-DNA של הנהג לצורך השוואה. מזכר ת/21 מתייחס לפניית העד לזירוז בדיקת ט.א.

בחקירה הנגדית העד אמר שהוא חיפש את תיעוד חקירת רמזי יחד עם החוקר אסעד סרחאן אך לא אותרו הדיסקים. העד לא ביצע את התיעוד בחקירתו של רמזי. לדברי העד, לא היה צורך בתיעוד עדותו של נהג המונית או תיעוד שלו בהובלה והצבעה, תיעוד כזה נעשה לחשוד בעבירה. העד אישר שנהג המונית השתמש במילה "קטטה" בתיאור חילופי המכות. בהודעתו של נהג המונית הוא אמר שלא ירד דם ממנו. העד אמר שהוא לא זוכר אם היו כתמי דם על חולצתו של נהג המונית, אם החולצה נלקחה לצורך בדיקת DNA של כתמי דם וגם אינו יודע מה תוצאות הבדיקה. העד הבין מדברי נהג המונית בהודעתו שאמר ששני הנוסעים דיברו כ-5 דקות עם המתדלק בתחנת הדלק. בתשובה לשאלות הסנגורית העד אמר שהנאשם נחקר בשפה הערבית, שדברים שאינם קשורים לביצוע העבירה ולנסיבותיה לא נרשמים בכתב. יחד עם זאת, הכול מתועד בדיסק. הנאשם הוכרז כעבריון נמלט לאחר שלא התייצב לחקירה והוצא צו מעצר נגדו. לבקשת ב"כ הנאשם הוגש דו"ח חיפוש תצלומים באלבום עבריינים (נ/2) בו כהן הצביע על תצלום ואמר "אני חושב שזה הוא אך אני לא בטוח במאה אחוז (לא מדובר בתצלום של הנאשם ד.פ.).

ע"ת 13, רס"ב אבינועם איליה, צילם תצלומים שהוגשו כראיה (ת/23). התצלומים של הרכב מבחוץ ומבפנים כולל מקומות העתקת ט.א. גם צולם נהג המונית כולל החבלות על פניו וכתמי דם על בגדיו. בחקירה הנגדית עלה שהתצלומים צולמו ביום האירוע במצלמה דיגיטלית. העד מניח שכל התצלומים שצולמו הוגשו. לשאלות הסנגורית השיב שהוא צילם את נהג המונית ואת המונית כפי שהתבקש ואינו מסוגל להתייחס לזהות הנהג והמונית כאותו נהג ואותה מונית מהאירוע או לבעלות על המונית. לדבריו, אלה שאלות שיש להפנות לחוקר בתיק.

בהמשך להחלטת בית המשפט הוגש מזכר (ת/24) שנערך על ידי החוקר אסעד סרחאן. על פיו למרות ניסיון לאתר תיעוד החקירה של רמזי והעימות בין רמזי לבין נהג המונית לא אותרו דיסקים וגם לא נמצא מסמך תיעוד חקירה.

אלא ראיות המאשימה.

הנאשם בחר להעיד. בחקירה ראשית אישר הנאשם את תוכן אמרתו במשטרה. הנאשם העיד שעלה למונית עם רמזי ושיניהם ביקשו להגיע לבית חנינה. נהג המונית בדק את תעודות הזהות שלהם. סוכם מראש על תשלום 100 ₪. נהג המונית עצר בתחנת הדלק ורמזי שוחח עם המתדלק. בכיכר גן עדן בבית חנינה רמזי ביקש שהנהג יפנה שמאלה כי רצו להגיע למקום בו עובד 5 - 6 שנים, מכבסת בגדים של בן דודו. הם הגיעו כ-100 מטר מהמכבסה ונהג המונית לא רצה להמשיך. רמזי ביקש מהנאשם להעביר לו את ה-100 ₪ כדי לשלם לנהג והנאשם העביר את הכסף לידי רמזי שהעבירם לנהג המונית. אז נהג המונית ביקש עוד 50 ₪ והתפתח ויכוח בין רמזי לבין נהג המונית. רמזי ונהג המונית החלו בצעקות ולאחר מכן במכות. הנאשם ניסה לפתוח את שתי הדלתות האחוריות אך הן היו נעולות. רק כשנהג המונית דומם את המנוע הצליח הנאשם לצאת מהמונית והוא ברח לבית חנינה. הנאשם אמר שלא היה כל מגע בינו לבין נהג המונית והכחיש שתפס את הנהג מאחור כשרמזי מתיז גז פלפל או גז מדמיע עליו. לשאלת בית המשפט הנאשם אמר שהוא לא שם לב אם רמזי בכלל התיז על נהג המונית גז כלשהו. לדברי הנאשם, לא רק שהוא לא משך את נהג המונית אל מחוץ לרכב הוא ברח מהכיוון האחורי מהרכב ולא הגיע ליד דלת הנהג. לדבריו, לא הייתה כל כוונה לגנוב את הרכב.

אילו התכוון לגנוב את המונית לא היה מראה לנהג את תעודת הזהות שלו ולא היה משלם לו 100 ₪. לדברי הנאשם כשהוא ברח עדיין היו מכות בין נהג המונית לבין רמזי. הוא ברח כי הוא לא רצה להסתבך ולא רצה שנהג המונית יחשוב שהוא בא לעזור לרמזי.

הנאשם נשאל מדוע הוא לא הגיע לחקירה, אמר שלא יכול להגיע כי איבד את תעודת הזהות. התקשרו אליו מהמשרה והוא נדרש להגיע לתחנה אך לא נתנו לו לעבור במחסום ללא תעודת זהות. הוא נשאל כיצד הוא מפרנס את המשפחה והשיב שמאז שמנעו ממנו להיכנס למחסום הוא מגדל כבשים בבית מ-6 בבוקר עד 6 - 7 בערב. הוא הוסיף שהוא גם רצה לשנות את הסביבה והחברים וללכת בדרך חדשה בעבודה מסודרת. הוא נשאל "לשנות את הדרך שלך לאיזה תקופה בחיים שלך אתה מתייחס?" והשיב "אני מתייחס לתקופה של 2011" (ע' 90 לפרוטוקול שורות 30-31). הנאשם הכחיש מכל וכל שהוא פתח את דלת נהג המונית ומשך משם את נהג המונית החוצה. הוא ציין שיש מצלמות של קופת חולים ואילו ראו את סרטון המצלמה לא היו מגישים נגדו כתב אישום.

בחקירה הנגדית נשאל הנאשם איפה הוא עבד ביום האירוע והוא ענה "לא עבדתי בשום מקום" (ע' 91 לפרוטוקול שורה 20). הוא אישר שבאותו יום הייתה לו תעודת זהות, שהוא גר בכפר עקב ושהוא זקוק לתעודת זהות לעבור את המחסום. הוא לא יודע לומר אם רמזי תקף את המתלונן או שנהג המונית תקף את רמזי. לשאלת התובע השיב שהוא אמר למשרה שהוא לא יכול להגיע לחקירה מפני שאיבד את תעודת הזהות שלו. לשאלה מה היה להם לעשות בבית חנינה השיב "הלכתי למקום שבו הייתי עובד לבדוק אם אני יכול לעבוד שם עוד פעם" (ע' 93 שורה 3). הנאשם נשאל מדוע הוא שילם את כל 100 השקלים והשיב שהגיעו לצומת שילת ורמזי שילם (שם שורה 15). לדברי הנאשם בצומת שילת היה בשטיפת המכוניות שגם שם עבד בעבר וגם ברמי לוי שם גם חיפש עבודה (שם שורה 17). הנאשם אמר שהוא הלך לרמי לוי ברגל (שם שורה 20). הנאשם חזר על כך שלא שם לב אם רמזי התיז גז מדמיע על נהג המונית ואמר שיכול להיות שרמזי התיז גז מדמיע אחרי שהוא (הנאשם ד.פ.) ירד מהמונית. הנאשם הכחיש שהוא אמר שלא יכול להגיע לחקירה מפני שלא שחררו אותו מעבודה. לטענתו "אני אמרתי לו שאין לי תעודת זהות ובגלל זה תקופה לא הגעתי לעבודה בגריל 443" (ע' 94 לפרוטוקול שורות 20-21). לדברי הנאשם הוא לא יודע עם היו עוד אנשים שהיכו את המתלונן. "אחרי שיצאתי מהמונית לא הסתכלתי אחורה לראות אם יש עוד אנשים" (שם שורה 28). הנאשם נשאל מתי הוא איבד את תעודת הזהות שלו והשיב "באותו יום שהתקשרתי למוקד 100" (ע' 95 שורה 8). הוא נשאל מתי הוא התקשר והשיב "לא יודע" (שם שורה 10). הובא לידיעת הנאשם שהוא אמר אמרתו שאיבד את תעודת הזהות שנה לפני כן. הנאשם אומר שזה יכול להיות שאיבד את תעודת הזהות לפני יותר זמן. התובע שואל "אך לא פחות זמן?" והנאשם משיב "יכול להיות גם פחות זמן" (שם שורה 15). הנאשם נשאל אם היו סתירות בין רמזי לבין נהג המונית והוא עונה "מה שאני זוכר שהנהג תופס את רמזי ורמזי תופס את הנהג". הנאשם נשאל "אתה לא זוכר אגרופים?" ומשיב "בדיוק אני לא זוכר" (ע' 96 לפרוטוקול שורות 15-18).

רמזי רפאתי, הנוסע עם הנאשם במונית, העיד כעד הגנה. הוא אישר את הודעתו במשרה אך הוסיף שדיבר בגוף יחיד, ועל עצמו, למרות זאת החוקר רשם את דבריו בלשון רבים. על פי גרסתו, הוא נסע עם הנאשם לאזור מודיעין לחפש עבודה אך ללא הצלחה והחליטו לחזור הביתה. העד עצר מונית וביקש להסיעם לנעלין שם החנה את מכוניתו. נהג המונית סירב ואז ביקשו להסיעם לכיוון בית חנינה. המונית עצרה לתדלק בתחנת הדלק. רק העד שוחח עם המתדלק שהוא חברו (של רמזי ד.פ.). בהגיעם לבית חנינה ביקש רמזי מנהג המונית להיכנס פנימה כי במקום מכבסה בבעלות בן דודו של הנאשם וחשב לבדוק אם יש שם מקום עבודה. מעדותו של נהג המונית עצר במקום שרמזי ביקשה להגיע אליו -

"כשהגענו למקום איפה שרציתי לרדת ביקשתי מרמזי כסף לשלם שזה היה 100 שקל בשטר" (ע' 97 לפרוטוקול שורה 28), שזה סכום הנסיעה שעליו סוכם מראש. נהג המונית דרש עוד 50 ₪, רמזי לא היה מוכן לשלם את התוספת והחלו צעקות בינו לבין נהג המונית. לדברי רמזי, נהג המונית "תפס אותי עם היד שלו את הכתף שלי ודחף אותי, ביד ימין שלו ואני מצד שמאל, הכתף שלי מצד שמאל, אני הכנסתי לו בוקס בפרצוף, אם אני לא טועה או בוקס או כאפה לפרצוף שלו. הוא גם דחף אותי עוד פעם" (שם שורה 32 - ע' 98 לפרוטוקול שורה 2). רמזי המשיך שהוא הבחין בנאשם שישב מאחורי הנהג מנסה לרדת מהמונית ללא הצלחה עד שנהג המונית כיבה את המנוע ואז ניתן היה לפתוח את הדלתות. הנאשם ירד מהמונית והשאיר את רמזי לבד עם המתלונן כשהם ממשיכים לדחוף זה את זה. נהג המונית פתח את תא הכפפות ורמזי חשש שהוא רוצה להוציא סכין או אקדח, אז הוא ירד מהמונית וברח מהמקום. רמזי אמר שהוא לא היה צריך להשתמש באלימות נגד נהג המונית ולא הייתה לו כל כוונה לשדוד את המונית, גם אילו היה יכול. רמזי גם הכחיש שימוש בגז מדמיע או גז פלפל נגד נהג המונית ומסביר שמדובר ב"בוקס שהכנסתי לו לפרצוף" (שם שורה 24). רמזי הוסיף שהוא תקף את נהג המונית מפני שהוא זה שתקף אותו קודם והוא פשוט רצה להגן על עצמו והנאשם לא עשה דבר. אדרבא, מדברי הנהג בעימות ש"אני אתבע אותך במיליונים" עולה שנהג המונית מעונין לטעון טענות שווא שהנאשם גם תקף אותו ורמזי והנאשם רצו לשדוד את המונית. על מנת לתמוך בכך שלא היה בכוונתו לשדוד את המונית העד אומר "אני אומר שכן יכולתי אם רציתי לשדוד את המונית כי הבן אדם מבוגר ממני ואני עדיין צעיר ויש לי כוחות שאני יכול לתפוס אותו ולהרביץ לו ולקשור אותו ולעשות כל מיני דברים" (ע' 99 לפרוטוקול שורות 10 - 11). העד הוסיף "לא לשכוח שהאירוע בכפר ערבי ואם רציתי רק לצאת החוצה ולצעוק או לבקש עזרה של אנשים ברחוב אני מאמין שהיו עוזרים לי ש. עוזרים לך במה? ת. לשדוד את המונית או לתקוף" (שם שורות 13 - 16). לשאלות ב"כ הנאשם רמזי חזר והדגיש שהנאשם ברח מהמקום והשאיר אותו לבד. לדבריו, הנאשם לא ניסה להפריד בינו לבין נהג המונית ואף לא הגיע לחלקה הקדמי של המונית.

בחקירה הנגדית הוצגה לעד תמונה מס' 17 מת/23 בה רואים חבלות על פניו של נהג המונית והעד השיב שהוא מאמין שהחבלות כתוצאה מהמכות ברכב. העד אמר שהנאשם הוא חברו והם מכירים "כמה שנים טובות" (ע' 102 לפרוטוקול שורה 6). לשאלות התובע אישר שעל אף שהנהג דרש יותר כסף מהסכום שהוסכם ולמרות שלטענתו, נהג המונית הוא אשר התחיל לתקוף את נהג המונית, הוא לא הגיש תלונה במשטרה.

רמזי אישר שהגיעו למודיעין לצורך חיפוש עבודה. לדבריו, הוא והנאשם הגיעו לנעלין ברכבו ואחר כך המשיכו למודיעין ברגל (שם שורה 20 ושורה 26). לעניין הסיבה מדוע דרש מרמזי לשלם את כל סכום הנסיעה במונית בסך 100 ₪ השיב "לא הייתה כוונה למשהו מסוים אבל לקחתי מרמזי ולא מעניין אותי למה לקחתי מרמזי לשלם למונית" (שם שורות 31 - 32). לעניין טענת העד שנסעו לבית חנינה כדי להגיע למכבסה של קרוב משפחה של הנאשם הוא הסכים ש"יכול להיות" שלא אמר את זה לא בהודעתו ולא בפני השופט במשפטו (ע' 103 לפרוטוקול שורות 7 - 11). לשאלת התובע אמר רמזי שהוא אשר סיכם עם נהג המונית שהנסיעה תעלה 100 ₪. הוא השיב ש"יכול להיות" שלא אמר בהודעתו שנתן אגרוף לפניו של נהג המונית אלא דיבר על מכה קטנה והוסיף שנהג המונית "היה לובש משקפיים" ו"יכול להיות גרמה לו נזק" (שם שורות 29 - 30). העד הכחיש שהוא נהג ברכב בעת שנעצר (ע' 104 לפרוטוקול שורה 6) וגם הכחיש שבמשפטו לא אמר שלא נתן אגרוף או סטירה לנהג המונית. העד גם אישר שהוא לא שילם את סכום הפיצוי שחויב בבית משפט לשלם לנהג המונית.

בחקירה החוזרת התבקש העד להתייחס לתמונות בת/23. העד הדגיש שכל מה שרואים בתמונות הוא עשה ולא הנאשם אך הוסיף "אני לא רואה חבלות" [על גופו ופניו של נהג המונית ד.פ.]. (ע' 105 לפרוטוקול שורה 28). לשאלת

הסניגורית אמר ש"יכול להיות" שכן אמר שנסעו למכבסה בבית חנינה וזה לא נרשם. לעניין אי הגשת תלונה במשטרה נגד נהג המונית אם אכן הנהג הוא אשר החל בתקיפה אמר שיכול להיות שהתקשר למשטרה אך לא יוכל להגיע הואיל ואיבד את תעודת הזהות.

הוגשו כראיה הודעת העד במשטרה (ת/25) וכן פרוטוקול עדותו במשפט נגדו בפני מותב אחר (ת/26).

בהודעתו (ת/25) אמר העד "לפני שהגענו לכיכר גן עדן ונהג המונית היה מפוחד ואמר שהוא לא רצה להיכנס אני הרגשתי שהוא מפחד ואז אמרנו לו להיכנס ואז הוא נכנס עד לכיכר גן עדן ואז הוא עצר לנו שם ואנחנו רצינו לשלם לו ואז הוא אמר שהוא רוצה 150 ₪ ואני אמרתי לו סגרנו על 100 ₪ ואז הוא נתן לי מכה קטנה ואני נתתי לו מכה ואז הוא ירד מהמונית והתחיל לצעוק גנבים ולא גנבים הוא אפילו הוציא את המפתחות של הרכב מהסוויץ' ואנחנו ירדנו אחריו רצינו לדבר אתו כי עשה לנו פדיחות ואז הוא הכניס את החלק העליון של הגוף לתוך המונית ואני פחדתי שיוציא משהו אקדח או סכין ואז ראמי התחיל לברוח ואני ברחתי אחריו" (ת/25 שורות 32 - 37).

לעניין המכות אמר שנהג המונית "נתן לי אגרוף אני נתתי לו מכה סטירה ש. איפה אתה פגעת בו שנתת לו סטירה? ת. בצוואר שלו או בלחי אבל זה היה לא היה חזר" (ת/25 שורות 57 - 59).

וכן "ש. האם אתה בטוח שלא הרבצתם לנהג המונית? ת. לא מה פתאום אני אומר לך אם הייתי נותן לו מכות היית אומר לך" (ת/25 שורות 62 - 63). רמזי אף מעלה את האפשרות שאנשים שהגיעו למקום הם אלה שהיכו את נהג המונית (ת/25 שורות 44 - 47).

רמזי גם מתבקש לזהות תמונה של נהג המונית ואומר "כן זהו אבל הוא היה כל הזמן עם משקפיים (שם שורה 67).

בעדותו בבית המשפט (ת/26) רמזי אמר שהוא סימן לנהג המונית וביקש להסיעם לנעלין. לאחר שהנהג אמר שלא ייסע לנעלין, הוא ביקש להסיעם לבית חנינה. הוא תיאר שנהג המונית היה מפוחד מפני שמדובר באזור ערבי והוא אמר לו להיכנס עוד כמה מטרים בתוך הכיכר. הוא מודה שנתן לנהג המונית "מכה או שתיים (שם ע' 15 לפרוטוקול שורה 18). לדבריו הוא ירד מהרכב ונהג המונית ירד מהרכב והתחיל לצעוק ונהג המונית נכנס בחזרה לרכב והוא (רמזי ד.פ.) ברח מהמקום (שם שורות 19 - 20). לעניין מעצרו אמר שנתפס על הכביש ולא כשהוא נהג ברכב (שם עמ' 16 לפרוטוקול שורות 20 - 22). בהמשך אמר שנהג המונית ירד קודם מהמונית והחל לצעוק ואז הוא (רמזי ד.פ.) ירד מהמונית. הנהג הכניס חלק מגופו לרכב ורמזי פחד שיוציא אקדח או סכין וברח.

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם ולאחר שעיינתי בחומר הראיות ושקלתי ולאחר שהזהרתי את עצמי כי ככל שעסקינן בעדות יחידה של נהג המונית, הגעתי למסקנה שיש להרשיע את הנאשם.

השאלה העובדתית במחלוקת היא האם הנאשם הגיע לדלת הקדמית של המונית, פתח אותה והחל למשוך את נהג המונית מחוץ למונית בניסיון לגנוב את רכבו בצוותא עם רמזי תוך כדי תקיפת נהג המונית.

אקדים ואומר שעדות הנאשם ועדות עד ההגנה רמזי מלאות סתירות פנימיות והגיוניות ואף סותרות זו את זו. התרשמות בית המשפט לחוסר מהימנות של דברי הנאשם ושל רמזי שהעיד כעד הגנה והעדפת עדותו של נהג המונית, שגרסתו עקבית והגיונית.

ואפרט:

רמזי אומר שהוא והנאשם נסעו ברכבו והוא (רמזי ד.פ.) החנה את הרכב סמוך לנעלין. מהמקום בו הרכב חנה הם הלכו ברגל לצומת מודיעין שם בדקו מקומות עבודה בעסק לשטיפת מכוניות ובתחנת הדלק. אחר כך הם הלכו לסופר רמי לוי וחזרו לצומת שילת שם עצרו את המונית. למרות ההליכה הממושכת, לכאורה כברת דרך של קילומטרים ספורים הם אמרו לנהג המונית שהם צמים ברמדאן ורצונם להגיע הביתה וייסעו במונית מהצומת.

לעומת זאת הנאשם טען שהוא הגיע למודיעין בנסיעה מנעלין עם רמזי. הוא אף הסביר שהוא שילם את ה-100 ₪ עבור הנסיעה לבית חנינה כי רמזי שילם את תמורת הנסיעה במונית מנעלין למודיעין. רמזי לעומת זאת, טען שהוא ביקש מהנאשם לשלם כי ככה התחשק לו.

עלייתם של הנאשם ורמזי למונית של כהן יש בה חוסר היגיון התומך המסקנה שתוכן לגנוב את המונית. הנאשם ורמזי ביקשו להגיע לנעלין. אם נהג המונית, אדם מבוגר כבן 60, אמר להם שהוא לא יכול להסיעם לנעלין ההיגיון אומר שהם פשוט מסמנים למונית אחרת. במקום זה הם נסעו למקום הרבה יותר מרוחק מהם מנעלין, המקום בו חנה רכבו של רמזי. בהגיעם מבית חנינה, לכאורה אך ורק לעלות על מונית אחרת ולנסוע בחזרה לנעלין. נכון שרמזי הוא זה שדיבר עם נהג המונית ונתן לו הוראות, אך סביר ביותר להניח שאילו הנאשם לא היה חלק מתכנון גניבת הרכב, הוא היה מוחה נגד הטיול המיותר. יצוין שרמזי העיד שהמונית בין נעלין למודיעין עולה 50 ₪ וכאן רק כדי להגיע לבית חנינה הם שילמו 100 ₪. אדרבא. אם התכנית הייתה לעלות על מונית אחרת, לא היה כל צורך להיכנס פנימה לתוך בית חנינה. ב"כ הנאשם הייתה מודעת לבעייתיות ולכן גם הנאשם וגם רמזי העידו שרצו להגיע למכבסה של בן דודו של הנאשם לברר על מקום עבודה. אולם אם זה היה התכנון, מדוע ביקשו קודם להגיע לנעלין? למותר לציין, שאין כל אזכור של הרצון להגיע למכבסה בהודעת הנאשם או בהודעת רמזי שגם לא הזכיר את המכבסה בעדותו בפני מותב אחר. עדות כבושה זו, אינה מהימנה על בית המשפט. הנסיעה לבית חנינה והכנסת המונית פנימה למקום פחות סואן תומכת במסקנה של התכנון לגנוב את המונית ובמסקנה שהנאשם היה מודע לתכנון.

חיזוק להעדפת גרסת נהג המונית דווקא יש בעובדות שלא נכללו בכתב האישום ושלא יהוו עובדות להרשעתו. נהג המונית טען שהנאשם החזיק אותו מאחור על מנת לסייע לרמזי להשתמש בגז מדמיע נגדו. ב"כ הנאשם הצביעה על כך כדוגמה להגזמת נהג המונית בהטלת אשמה כלפי הנאשם. היא הזכירה שלא רק שגרסה זו לא מופיעה בעובדות כתב האישום אלא גם לא הוזכר על ידי הנאשם בהודעתו. לטענתה, הדבר מעיד על רצון נהג המונית "לתבוע מיליונים" מהנאשם ומרמזי ועל חוסר מהימנות. אולם, עולה שביום האירוע מר כהן ניהל שיחה עם פקד אופיר בן עמי (ע"ת 6). על אף שגם בדו"ח הפעולה שהקצין ערך לא צוין שכהן אמר שהנאשם החזיק אותו בעת שרמזי התיז עליו גז מדמיע, העד ידע להעיד על דברי כהן ברוח זו מזיכרוננו של השיחה.

אמנם אין סימני צבע לגז פלפל ואין אפשרות לקבוע בוודאות שהותז על כהן גז מדמיע. יחד עם זאת, יש בעדותה של אושרית עזרא, שענינו של כהן היו אדומות וזלגו לו המון דמעות וכן סימנים אדומים מסביב לעיניים וגם התלונות של כהן על בעיית ראייה, כדי לתמוך תמיכה מסוימת שאכן היה שימוש בגז מדמיע או חומר דומה כנגד נהג המונית. אולם, גם אם מדובר במצב שנוצר בגלל מכות חזקות לפניו של כהן, הדבר תומך במסקנה שהיה ניסיון לנטרל אותו כדי לגנוב את המונית.

כאן המקום להדגיש את חוסר ההיגיון בגרסאות הנאשם ורמזי שנהג המונית, שגם אליבא דגרסת רמזי וגרסת הנאשם היה מפוחד וחשש להיות בשכונה לא יהודית, יתחיל לתקוף את רמזי בשל ויכוח על 50 ש"ח, כשהסכום תמורת הנסיעה סוכם מראש. הדבר עוד יותר לא מתקבל על דעת שהנהג יעשה כן בשכונת בית חנינה שהוא לבד עם שני נוסעים צעירים ובריאים היכולים להתגבר עליו בנקל. איפכא מסתברא. עצם העובדה שכהן, שיש לו אינטרס לנוס מהמקום, מעדיף לכבות את המנוע, להוציא את המפתח מהסוויץ', ולצעוק "גנבים גנבים" בקול רם בניסיון למשוך אנשים למקום, מעיד כאלף עדים שכהן מצא את עצמו מול ניסיון לגנוב את המונית.

גרסת רמזי, שהעיד כעד הגנה, יש בה, על אף שזו לא הייתה כוונתו, לחזק את מהימנות גרסת נהג המונית ולפגוע במהימנות של גרסת הנאשם. למשל, הנאשם טוען שהוא ברח מהמקום מיד כשהצליח לפתוח את הדלת ולא משך את הנהג החוצה מהמונית. אולם גרסת רמזי בהודעתו מתאר מצב שנהג המונית מחוץ לרכב וגם רמזי וגם הנאשם בסמוך למונית לפני שהם בורחים ביחד. מצב המתואר על ידי רמזי בהודעתו עומד בסתירה מוחלטת לגרסה שרמזי ונהג המונית המשיכו להתקוטט בתוך המונית כשהנאשם כבר ברח מהמקום. למותר לציין שפרטים אחרים בגרסת רמזי, כמו שהנהג הכניס את גופו לתוך הרכב והוצאת המפתח מהסוויץ', מתיישבים עם השינויים המחויבים, עם גרסת כהן ומהווה עוד נדבך למהימנותו.

אמנם בא ב"כ הנאשם הלינה על חוסר תיעוד של גביית אמרתו וחוסר תיעוד של העימות בין רמזי לבין נהג המונית. אולם, רמזי אינו נאשם בתיק זה אלא עד הגנה. ניתנה הזדמנות להתייחס להודעתו ולהוסיף או לגרוע ממנה וטענתו היחידה הייתה שהחוקר התייחס לדברים מסוימים ברבים (אנחנו) כשהוא התייחס רק לעצמו. הסניגורית היא אשר הזמינה את רמזי לעדות והיא אשר ביקשה התייחסות למהימנות במצב ללא תיעוד.

בהקשר זה גם יצוין שטענת ב"כ הנאשם שלא נתפסו סרטי צילום ממצלמות אבטחה בזירת האירוע. בהקשר זה, אין כל יסוד ראייתי שמצלמת קופת חולים יכולה לתעד את האירוע, לכאורה, זווית המצלמה בכיוון הלא נכון. גם אין ראשית ראייה שהמצלמה בבית הסמוך יכולה להקליט את האירוע או אפילו שהמצלמה הופעלה. בכל מקרה כאמור, לא נהג המונית שולל את גרסת הנאשם אלא גם גרסתו של רמזי בהודעתו, גרסה שנמסרה סמוך יותר לאירוע ולפני הגשת כתב האישום נגד הנאשם. דברים אלה יפים גם לטענות ב"כ הנאשם לבדיקות פורנזיות אחרות.

כאמור, יש בראיות בפני תמיכה לחוסר מהימנות הן של רמזי והן של הנאשם, דבר שהביא את בית המשפט להעדיף את גרסת נהג המונית. ב"כ הנאשם הלינה על העדתם של השוטרים שהיו מעורבים במעצרו של רמזי. כל השוטרים תיארו שרמזי נצפה נוהג ברכב ואת הפעולות שנקטו כדי לעצרו. מנגד, רמזי שאינו מורשה לנהיגה, בניגוד לכל הראיות, התעקש שהוא לא נהג ברכב.

הנאשם שהוזמן לחקירה במשטרה אך לא התייצב ונפל למסכת שקרים. הוא טען בפני החוקר שהתקשר אליו שהוא לא יכול לבוא לחקירה מפני שלא משחררים אותו מהעבודה בגריל 443. בעקבות דברי הנאשם שהוא עובד בגריל 443 החוקר פנה לתחנת המשטרה במודיעין. בדיעבד עלה שהנאשם עזב עבודתו במקום כמה חודשים לפני כן. בשלב מאוחר יותר טען שרצה להגיע לחקירה אך נבצר ממנו מפני שהוא איבד את תעודת הזהות ולא ניתן לעבור את המחסום. אלא התקופה אליה הוא מתייחס אינה רלבנטית לפניות מקוריות אליו. באמרתו הכחיש שאמר לשוטר שהוא לא יכול להגיע בגלל עבודתו בגריל 443. לטענתו אמר שלא עשה כלום ולא מתכוון להגיע לחקירה. הנאשם אכן עבד בגריל 443 ואין זה הגיוני שהשוטר טעה בין אי שחרורו מעבודתו לצורך הגעתו לחקירה לבין הודעת הנאשם שאינו מתכוון להתייצב לחקירה. פן נוסף לחוסר מהימנות בדברי הנאשם יש בסיפוריו השונים והסותרים לגבי עבודה. הנאשם ורמזי כביכול הגיעו למודיעין לחפש עבודה. אלא הנאשם אומר שעזב את הגריל בגלל שעות עבודה ארוכות. בנשימה הבאה הוא טוען שהוא עובד מ-2011 בגידול כבשים, גם מהבוקר עד הערב.

בניגוד להתרשמות הלא מהימנה מרמזי ומהנאשם, לא מצאתי סתירות מהותיות בגרסת נהג המונית ועדותו הייתה קוהרנטית ואף נתמכת בחלקה מדברי רמזי והנאשם.

התצלומים (ת/23) ועדות אושרית מעידים על החבלות לנהג המונית. מהנימוקים שפירטתי לעיל, שוכנעתי שיש בראיות שהנאשם בצוותא עם רמזי ניסה לגנוב את המונית וכן במעורבותו בתקיפת נהג המונית.

אשר על כן, החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ד אייר תשע"ז, 10 מאי 2017, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד יצחק וינר, הנאשם (בלווי שב"ס) ובאת כוחו עו"ד סנא ח'יר.